

di krizi nismo mogli zboljšati njegove eksistence, si je poiskal mesto drugje. Naš domači g. župnik mu je v družbi cerkvenih pevcev in cerkvenih ključarjev priredil odhodnico in mu izpregovoril par poslovnih besed, želeč mu na njegovem novem mestu vse dobro.

Sv. Peter pod Sv. gorami. Pri svojem sinu, župniku g. Ivanu Lah, je dne 26. avgusta po dolgi, trpljenja polni boleznini preminula blaga mamica Terezija Lah. Rajnica je bila genij dela in molitve. Njeno geslo je bilo: delo in Bog! Pogreb nepozabne pokojnice se je vršil v nedeljo dne 28. avgusta, ob udeležbi izvanredno velike množice ljudstva. Pograbske molitve je opravil vlč. g. duhovni svetovalec Rauter, župnik pištanski, ob asistenci 9 gg. duhovnikov. Nastopila sta dva pevska zbora in sicer cerkveni pevski zbor pred hišo žalosti in moški zbor Katoliškega prosvetnega društva pa na pokopališču. Vlč. g. Turk, župnik bučki, je ob priliki službe božje v cerkvi orisal življenje blage rajnice, č. g. Brvar, župnik bizeljski, pa se je od pokojnice poslovil v lepem govoru ob odprtem grobu. Pokojnici želimo, da počiva v miru Kristusovem, preostalim, posebno pa še vlč. g. župniku, naše iskreno sožalje!

Pišce. Oženili smo se že, gospod urednik. Saj je Gogoljeva »Ženitev« se precej dobro izpadla. — Toda tudi suša nam ni prizanesla. Pa smo šli s procesijo na Sv. gore pri Sv. Petru prosit Marijo pomoči. In Mati nas je uslišala. Že dvakrat potem smo imeli dež. Hvala Bogu! Se bodo zrasli jesenski sadeži in tudi grozdje bo malo odebélilo svoje jagode. Saj se že mehča. Bo dobra kapljica. — A tudi tatovi so že na delu. Seveda taki, ki poleti nič ne delajo in nočejo delati, a v jeseni in pozimi nimajo vsega dovolj. Tudi našega grozdja bo kmalu dosti na zagrebškem trgu in sadja, čeprav ga tisti, ki imajo vinograde in sado nosnike, malo spravijo tja. Potreben bi bil pri nas pač poljski čuvaj, kot jih imajo po drugih občinah. Opozorjamo naše merodajne kroge, da nam to zadevo rešijo v dobrobit in zadovoljstvo vseh. — Dne 1. septembra t. l. smo začeli šolsko leto 1932-33 z mašami za obe šoli. Rada je prišla naša mladež v šolo, a marsikje vzdihujejo starši doma, ko so s pričetkom šole zgubili pomoč. Upamo pa, da nam bo šolska oblast vsaj v trgovini dovolila počitnice, da

bodo otroci lahko pasli, ko bodo odrasli imeli posla v vinogradu. Ali število šoloobveznih otrok se je letos v obeh šolah povečalo. Še ne bomo izumrli. — Davica se je zopet pojavila med nami. Toda pregnali jo bomo. Saj jo vsi preganjamo z vsemi mogočimi sredstvi. Do sedaj so oboleli le otroci družine Teodorovič. Smrtnih slučajev ni bilo. — G. urednik! Tukaj se širijo govorice, da nam, ki smo zadolženi, ne bo treba nič plačati. Prišli bodo baje neki agentje, ki bodo prinesli denar in vsem kmetom plačali njih dolgove. Ali bo to res? Zdi se nam, da bo vsak moral plačati svoj dolg tam, kjer je pač denar dobil. Saj še ne velja geslo: Kar je moje, ni tvoje, kar pa je tvoje, je tudi moje. Po tem geslu bi morda res šlo. Drugače pa ne. Kako bi bilo vendar mogoče vlagatelju vzeti težko prihranjen denar in z njim lenuhu in zapravljivcu plačati dolg. Tisti, ki misli, da bo to šlo tekóm 30 let, se naj postavi na stališče vlagatelja. Kaj bi on rekel, če bi mu posojilnica izjavila: Vloženega denarja ne dobiš nikdar nazaj, ker smo ga dali dolžnikom s tem, da smo jim dolg črtali. Gotovo bi prav debelo pogledal. Zato bi pa želeli, da nas taki agentje, ki širijo te neosnovane govorice, pustijo pri miru. Toliko smo tudi na kmetih pametni, da vemo, da tam, kjer nismo sejali, ne bomo nič želi. Kdor pa o takih neumnostih govori, naj prinese denar in naj na svoj račun rešuje prezadolženega kmeta, a ne na račun poštenih in vačnih vlagateljev!

Sv. Rupert nad Laškim. Kriza nas stiska povsod, najbolj pa nas sedaj tlači strašna suša. Že celi mesec avgust ni bilo izdatnega dežja. Otave večinoma ne bo nič, ajda je popolnoma uničena, repa sploh iz zemlje ni pogledala, korenje in sploh svinjska krma ne more nikamor; sadno drevje se suši, sadje nezrelo odpada, in tako se nam bliža žalostna jesen in naravnost obupna zima. Dne 23. avgusta se je začelo nebo po dolgem času oblačiti, popoldne je naenkrat med slihim viharjem padlo nekaj dežja brez toče, a nesreča ni prizanesla: v Lurnovcu je strela udarila v gospodarsko poslopje Junija Sivka; v malo trenutkih je ogenj uničil celo stavbo z vso krmo, seno in slamo; zgorelo je vse žito, katero so bili ravno tisti dan domlatili. Ogenj je uničil tudi vso shranjeno mesenino in špeh. Živino so sicer rešili, a eden vol si je pri reševanju zlo-

mil nogo, da so ga morali takoj zaklati; tudi ena težka svinja je prišla proč. Gospodar je že imel pripravljen stralovod za to poslopje, a ga radi nujnih poljskih del ni še utegnil montirati. Sivka trpi veliko škodo, ki je le deloma pokrita po zavarovalnici; najhujše ga je zadelo, ker radi pomanjkanja krme ne more živine rediti. Kmet je v resnici dandanes siromak, da mu ga ni para! Ako bi v Boga ne zaupal, ki svoje sicer preskuša, a nikoli ne zapusti, bi ne mogel več obstati. Sivka je vrl krščanski gospodar, znan po svoji močasti, zlasti pa po dobrotljivosti, zato bo gotovo tudi našel dobra srca, ki mu bodo pomagala v veliki nesreči, ki ga je zadela!

Mesto pri Mariji Snežni je že zasedeno. — Za fantka se je tudi našlo mesto. S tem je ta zadeva končana.

Iz statistike prebivalstva.

Društvo narodov objavlja razne statistike in med temi je bila izdana pred kratkem tudi glede števila prebivalstva na svetu, ki znaša: 2.012.000.000. Prirastek znaša po tej statistiki 20 milijonov. To leto je prekoračilo število prebivalstva drugo milijardo. Pri vseh statistikah je treba pomisliti, da je veliko pokrajin, ki sploh ne poznajo ljudskega štetja in kjer se je treba zadovoljiti s približno cenitvijo. Vsekakor pa je sigurno, da je vesoljnega prebivalstva nad 2 milijardi.

Največ ljudi prebiva v Aziji in sicer 1.103.000.000. Azija je napredovala napram letu 1931 za 11 milijonov. Amerika in sicer severni in južni del imata 452 milijonov in sta narasla od lani za 4 milijone.

Letos je prvič prekoračila Evropa polovico milijarde. S prirastkom 8 milijonov je dosegla številko: 506.000.000 in je na celem svetu na drugem mestu.

Afrika ima kljub ogromnemu obsegu le 142.000.000 prebivalcev. Afrika je edini del sveta, ki je nazadoval minulo leto za 2 milijona.

Najmanjši in glede števila prebival-

njega dne po raznih krščanskih cerkvah na Jutrovem in tudi pri nas; vendar se tega nikdo več ne zaveda. Poglavitno pa, duh farizejstva, — ne mislimo tu na hinavščino, ki je kot kvas hudobije splošni delež človeštva! — ampak tisti nepodučljiv, nepomirljiv, Kristusu večno sovražen duh; ta živi in bo živel, dokler bodeta le še dva Žida rabila tefilin — molitvene jermene.

7. Pod križem zopet združeni.

Pol ure po zemljetrešenju je bila Kalvarija skoraj prazna. Le tuptam so še stale skupine žalostnih ljudi, pomladanje solnce pa je s svojimi najsvetlejšimi žarki božalo blede mrtvo obličje svojega Stvarnika.

Rahela je še vedno sedela sklonjena zraven križa. Hčerka Miriam, utrujena, je v naročju zaspala, mati pa še ni hotela zgeniti, da ljubljence ne vzdrami. Izpod bele rjuhe, v katero je bila zavita, je zapazila svojega, ne daleč proč od nje stoječega moža. Zdaj Rabi Jehuda stopi h križu ter se spoštljivo ozre gor k njemu, ki ga je še pred dvema letoma sovražil z vsemi močmi

svoje duše. Potem pogleda slučajno dol na sedeči ženski, gleda ji, spozna ji, pod ogrinjali ji spozna!

»Rahela, ti?« zašepeta.

Ona je medtem ogrinjalo spustila z glave. Njeno obličje bilo je celo mladinstveno, nežnejše ko pred boleznijo. Plaho pogleduje gor v svojega gospodarja.

»Ne boj se! Tudi jaz verujem!« reče Jehuda, se malo zamisli ter slednjič dehne:

»Rahela, odpusti!«

Zdaj se žena ljubeznivo ozre nanj, povzdigne roke visoko gor proti Križanemu ter vsklikne:

»On — saj on je nam že davno odpustil!«

Mala rodbina rabija Jehude se je takoj pridružila zboru prvih kristjanov v Jeruzalemu. Vendar pa mati in hčer, ki sta sprva prestali toliko bridkosti, poslej pa toliko radost doživeli, nista vživali dolgo svoje sreče na zemlji. Čez leto dni že ste se njuni duši preselili v nebeški Jeruzalem.

na čelu jezdi jezdec s križem in vencem v roki. Ko prejezdijo vse ulice, se ustavijo pred hišo mladeniča, ki slovi za najbolj poštenega v vsem mestu. Temu izroči potem duhovnik venec, katerega so nosili poprej v procesiji.

Prvi, ki je izrezal slapiča.

V Hamburgu je letos obhajal svojo 80letnico kirurg prof. Hermann Kimmell, ki je imel l. 1889 toliko poguma, da se je prvi lotil slapiča z nožem. S tem je položil temelj tej panogi ranocelniške prakse, ki se je do danes krasno razvila. Pred Kimmellovo operacijo je bil vsak akuten primer slapiča smrten.